

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **T. V.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Dřímlovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2005, č.j. 4 Cad 60/2005 – 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna soudem ustanovené advokátky Mgr. Dagmar Dřímlové **s e u r č u j e** částkou 650 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2005, č. X. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 43 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Své rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že podle posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 11. 4. 2005 byl žalobce uznán částečně

invalidním podle ust. § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění již ode dne 16. 9. 2003. Nárok na částečný invalidní důchod však žalobci nevznikl, neboť nebyl pojištěn po dobu potřebnou pro nárok na tento důchod ve smyslu ust. § 44 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s ust. § 40 téhož zákona, která činí u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků a zjišťuje se z posledních 10-ti roků počítaných zpět od vzniku částečné či plné invalidity. V rozhodném období před vznikem invalidity – tj. v období od 16. 9. 1993 do 15. 9. 2003 – žalobce získal pouze čtyři roky a 315 dní pojištění. Žalovaná uvedla, že tímto rozhodnutím realizuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2005, sp.zn. 1 Cad 77/2004. Dále vyzvala žalobce k zaslání příslušných dokladů o pojištění - zaměstnání v rozhodné době k novému posouzení, pokud nejsou uvedeny na jeho osobním listě důchodového pojištění připojeném k citovanému rozhodnutí.

Městský soud v Praze vycházel při posuzování věci z následujícího skutkového stavu:

Žalobce byl poživatel plného invalidního důchodu v době od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004. Při kontrole invalidity byl lékařem Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 10 (dále též „PSSZ“) žalobce uznán částečně invalidní od 22. 6. 2004. Česká správa sociálního zabezpečení v Praze (dále též „ČSSZ“) dne 21. 7. 2004 zamítla žádost žalobce o přiznání částečného invalidního důchodu z důvodu nesplnění podmínky potřebné doby pojištění 5 let k takto stanovenému datu vzniku částečné invalidity, tj. v rozhodné době od 22. 6. 1994 do 21. 6. 2004 získal žalobce pouze 4 roky a 316 dní pojištění. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, o které bylo rozhodnuto Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 10. 5. 2005, č. j. 1 Cad 77/2004 – 24, tak, že toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena ČSSZ k dalšímu řízení. Během přezkumného soudního řízení vedeného v rámci této věci bylo posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR stanoveno jiné – dřívější datum vzniku částečné invalidity ke dni 16. 9. 2003. Soud ve zrušujícím rozsudku zavázal ČSSZ vydáním rozhodnutí ve smyslu tohoto posouzení a rozhodnutím o nároku žalobce na částečný invalidní důchod s ohledem na datum vzniku částečné invalidity dne 16. 9. 2003. ČSSZ poté jako žalovaná v posuzované věci rozhodla o žádosti žalobce na přiznání částečného invalidního důchodu přezkoumávaným rozhodnutím ze dne 22. 6. 2005 výše zmíněným způsobem.

Z dávkového spisu soud zjistil, že žalovaná žalobci započítala všechny doby pojištění a zaměstnání, které má doloženy. V osobních listech žalobce, vyhotovovaných vždy při rozhodování o konkrétním nároku žalobce na invalidní důchod, jsou dle šetření soudu zahrnuty všechny doby pojištění, jež byly doloženy. Provedeným výpočtem soud zjistil, že v rozhodném období před vznikem invalidity – od 16. 9. 1992 do 15. 9. 2003 – žalobce získal 4 roky a 315 dní pojištění. Soud dále v odůvodnění rozsudku uvedl „*Přestože žalobce tvrdil, že v tomto osobním listu důchodového pojištění nejsou zahrnuty všechny doby zaměstnání a pojištění, které získal, žádné další doby nedoložil a uvedl, že si ani na žádné takové doby nevzpomíná*“. Za takové situace musel soud vyjít z dokladů založených v dávkovém spise, jenž byly podkladem pro rozhodnutí žalované. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaná při rozhodování o žádosti žalobce na částečný invalidní důchod vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu, neboť realizovala rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2005, č. j. 1 Cad 77/2004 – 24, a proto vycházela z data vzniku částečné invalidity dne 16. 9. 2003. Žalobce v rozhodném období získal pouze 4 roky a 315 dní pojištění a tedy mu dle ust. § 43 písm. a) zákona o důchodovém pojištění nárok na částečný invalidní důchod nevznikl. Žalovaná tak při rozhodování o předmětné žádosti žalobce postupovala v souladu se zákonem, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

V kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze žalobce (dále jen „stěžovatel“) uplatnil důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že soud i žalovaná náležitě neposoudili jeho žádost o částečný invalidní důchod, jím uváděné námitky a nedostatky ve výpisech poskytovaných žalovanou. Zejména dle stěžovatele nezohlednili skutečnost, že částečný invalidní důchod bezprostředně navazuje na plný invalidní důchod, který byl stěžovateli přiznán zpětně. Stěžovatel poukazuje na to, že ze strany žalované obdržel již několik osobních listů důchodového pojištění, když v každém z těchto listů jsou zaznamenány jiné údaje. Má za to, že v těchto osobních listech důchodového pojištění nejsou uvedena všechna jím vykonávaná zaměstnání, tzn. potřebné doby pojištění. Dle stěžovatele z jeho osobních listů důchodového pojištění vyplývá, že pracoval až do konce roku 1995. Posunutí rozhodné doby před vznikem částečné invalidity stěžovatele pro zjištění potřebné doby pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod (na období od 22. 6. 1994 do 22. 6. 2004) nemá vliv, neboť stěžovatel dobu, o kterou se posunula data pro výpočet částečného invalidního důchodu, měl plně pojištěnou, tudíž mu dle jeho názoru vznikl nárok na přiznání částečného invalidního důchodu.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatel spatřuje pochybení žalované v tom, že při rozhodování o žádosti stěžovatele o přiznání částečného invalidního důchodu vycházela z osobních listů důchodového pojištění, ve kterých nejsou uvedena všechna zaměstnání vykonávaná stěžovatelem, tudíž chybí i uvedení potřebných dob pojištění. Nesprávné posouzení jeho žádosti o částečný invalidní důchod stěžovatel dovozuje také ze skutečnosti, že rozhodnutím žalované nepřiznaný částečný invalidní důchod bezprostředně navazuje na dobu vypláceného plného invalidního důchodu. Dále stěžovatel namítá rozpory v údajích obsažených v osobních listech důchodového pojištění vyhotovených v rámci různých řízení ČSSZ o jednotlivých nárocích stěžovatele na invalidní důchod. Pro tyto vytýkané vady měl dle názoru stěžovatele soud napadené rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud však uvedený právní názor stěžovatele nesdílí.

Podle ust. § 36 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) je organizací příslušnou k plnění úkolů při provádění důchodového pojištění zaměstnanců v pracovním poměru zaměstnavatel, k němuž je zaměstnanec v pracovním poměru. Tato organizace také vede podle ust. § 38 odst. 1 cit. zákona pro každého svého zaměstnance evidenční list.

Podle odstavce 5 téhož ustanovení je organizace povinna vyhotovit stejnopisy evidenčního listu a jeden z nich vydá občanovi k předložení příslušnému orgánu sociálního zabezpečení. Evidenční listy se následně předkládají ČSSZ prostřednictvím okresní zprávy sociálního zabezpečení, v jejímž obvodu je útvar organizace, ve kterém je vedena evidence mezd.

Vzhledem k výše uvedenému je dle Nejvyššího správního soudu zcela zřejmé, že žalovaná nikterak nepochybila, pokud při posuzování doby pojištění pro vznik nároku na částečný invalidní důchod stěžovatele vycházela z evidenčních listů a potvrzení předložených Pražskou zprávou sociálního zabezpečení. Žalovaná v souladu s výše citovanými zákonnými ustanoveními nepřezkoumává z úřední povinnosti, zda obsah předloženého evidenčního listu odpovídá skutečnosti. Tvrdí-li stěžovatel, že v osobních listech důchodového pojištění nejsou zaznamenány všechny doby zaměstnání a pojištění, je na něm, aby podle ust. § 38 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. požádal příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení, která vydala sporný evidenční list, aby ve smyslu ust. § 6 odst. 4 bod 3 cit. zákona zahájila řízení o správnosti zápisu v evidenčním listu důchodového pojištění. Následné rozhodnutí okresní správy sociálního zabezpečení pak může být podkladem pro případné nové řízení ve věci nároku na částečný invalidní důchod. Nejvyšší správní soud se tak ohledně této stížní námítky ztotožnil s právním názorem již vyjádřeným v rozsudku ze dne 14. 3. 2007, č. j. 3 Ads 35/2006 – 76, ve kterém Nejvyšší správní soud judikoval: *„Pochybnosti o správnosti údajů v evidenčním listu důchodového pojištění nelze odstranit dokazováním v rámci přezkumného řízení soudního, ale ve správním řízení vedeném u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení dle § 6 odst. 4 bod 3 zákona č. 582/1992 Sb.“*.

Co se týče namítaných rozporů v údajích obsažených v osobním listě důchodového pojištění ze dne 4. 5. 2004 (podkladem rozhodnutí ČSSZ ze dne 21. 7. 2004) a osobním listě důchodového pojištění ze dne 15. 6. 2005 (podkladem napadeného rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2005) nelze stěžovateli přisvědčit, neboť z těchto osobních listů založených v dávkovém spise vyplývá jasná shoda v zaznamenaných údajích o získaných dobách pojištění stěžovatele.

Podmínky nároku na částečný invalidní důchod jednoznačně stanoví zákon o důchodovém pojištění v ust. § 43 a § 44 ve spojení s § 40. Žalovaná při vymezení rozhodného období pro posouzení nároku stěžovatele správně vycházela z data vzniku částečné invalidity stěžovatele dne 16. 9 2003, určeného napadeným rozsudkem soudu. Rozhodné období pro zjišťování potřebné doby pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod se odvíjí výlučně od data vzniku částečné invalidity. Doba pobírání plného invalidního důchodu stěžovatele se pouze započte jako doba účasti na pojištění podle ust. § 5 odst. 1 písm. t) zákona o důchodovém pojištění. Pobírání plného invalidního důchodu v době bezprostředně předcházející vzniku částečné invalidity nemá jiný vliv pro posuzování podmínek nároku stěžovatele na částečný invalidní důchod. Rozhodná období pro zjišťování potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod a pro nárok na částečný invalidní důchod se posuzují samostatně, neboť data vzniku plné invalidity a částečné invalidity jsou v projednávané věci různá. Díkce ustanovení § 40 zákona o důchodovém pojištění nezakládá žádné pochybnosti v postupu správního orgánu při určování rozhodného období a žalovaná tak postupovala v souladu s citovaným zákonným ustanovením. Toto ustanovení nepřipouští výklad, který dovozuje stěžovatel, tj. že podmínka potřebné doby pojištění se považuje za splněnou tím, že stěžovatel pobíral před vznikem částečné invalidity plný invalidní důchod. Výjimka z tohoto pravidla je výslovně umožněna zákonem v ust. § 44 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, které však na souzený případ stěžovatele nedopadá.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalovaná při zjišťování skutkového stavu pro posouzení podmínek nároku na částečný invalidní důchod stěžovatele nepochybila a tvrzený důvod kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak nebyl naplněn. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

K tomu nutno závěrem pro úplnost, nad rámec potřebného odůvodnění uvést, že stěžovatel, pokud získal další dobu pojištění od data vydání napadeného rozhodnutí žalované, má možnost podat novou žádost o částečný invalidní důchod, na jejímž základě by byla znovu posouzena podmínka potřebné doby pojištění ve smyslu ust. § 44 odst. 3 ve spojení s ust. § 40 odst. 2 druhá věta zákona o důchodovém pojištění.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů, které mu vznikly. Žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze ze zákona přiznat. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu ustanovené advokátce částkou 500 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění do 31. 8. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 5. 2006. Soud ustanovené advokátce dále přiznal částku 150 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Úkony prostudování spisu a konzultace se stěžovatelem jsou svojí povahou součástí úkonu převzetí a přípravy zastoupení. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 650 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

